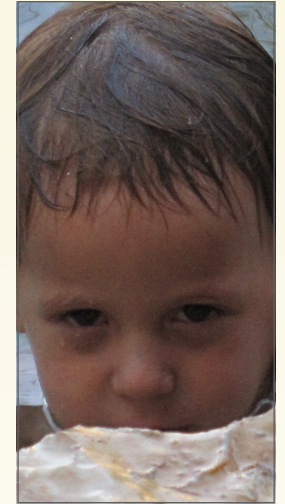

ינאי שגב גרייצר סיפור לידה

18 יוני 2009

הרציון, 4 ינאי, חודשיים

גדעון, 2

תקציר הפרקים הקודמים

הריתי לראשונה בגיל 34. בוגרת, בשלה, עצמאית, ידעת מה אני רוצה. מאמינה בגוף שלי. התחלתי לקרוא ספרות הריון ולידה ונמשכתי ללידה טבעית או אקטיבית. לא רק משום שמחטים מפחידות אותי, אלא משום שבחיים לא הייתי פסיבית ואני לא אוהבת שמחליטים בשבילי. 'לידה פעילה' של ג'נט בלאסקאס גם הציף את כל העניין המגדרי והפך את אופי הלידה לעניין אידיאולוגי, לא רק פיזיולוגי. בעיקר, זה נשמע הגיוני ונכון.

בהיבט הרומנטי של העניין, תמיד רציתי ללדת עם דולפינים... והייתי שמחה ללדת בבריכה ביתית קטנה, אבל זה היה יותר מדי לבן-זוגי (יקיר) - הוא הסכים אמנם שאלד בבית בתנאי שיהיו רופא ואמבולנס מחוץ לדלת. לי זה הזכיר את האקדח שמופיע במערכה הראשונה ויורה במערכה האחרונה, אז התפשרתי על דולה (רותי) שתלווה אותי ללידה בהדסה עין-כרם, מרחק כמה דקות מהצימר עם מרפסת שקראנו לו אז מקום מגורים. בינתיים תרגלתי יוגה בהריון, כתבתי תוכנית לידה מפורטת שיננת את הפרקים הרלבנטיים ותנוחות לידה מגוונות.

פרק א - לידתו של הרציון

תאריך הלידה המשוער הגיע אך הצירים בוששו לבוא. נקטתי בשיטת הקיצוץ ויצאתי להליכה מאומצת בערוץ נחל שורק הסמוך לביתנו. בבוקר המחרת החלו הצירים ובחמש אחר הצהריים הגענו למיון יולדות. חדרי-הלידה היו תפוסים, פתחו לי וריד (למרות התנגדות נמרצת) ועשו לי מוניטור (בשכיבה על הגב, למרות התנגדות נמרצת). רותי חיפשה את המיילדת המועדפת עליה, אך זו היתה עסוקה בלידה אחרת. היא המליצה לנו ל'משוך' כמה שניתן בחוץ, מה גם שחדרי-הלידה היו תפוסים. את הצירים החזקים העברתי במסדרון, הלוך ושוב לאורך הקיר. הרגשתי לחץ עצום באיזשהו שלב לתת שתן ובשירותים ירדו לי המים (מקוניאליים). בשמונה בערב התפנה חדר-הלידה והתפתחה המיילדת. הייתי כבר בפתחה של עשרה סנטימטרים, קצת עייפה, הצירים היו חזקים ותכופים והכל נראה מבטיח.

ואז... הגיע הרופא התורן. שאל מה הסיפור שלי (פרשנות אישית: איפה האפידורל ולמה אני מסתובבת). אמרו לו שאני רוצה לידה אקטיבית. חזר אחרי חצי שעה. טען שזה לא מתקדם מהר מספיק ורצה לתת זירוז. התפחלצתי. מה פתאום זירוז? לאחר דין דברים הוא אמר שיחזור תוך חצי שעה לבדיקה חוזרת. בתשע הוא חזר והודיע לי שאו זירוז או קיסרי ויצא מהחדר. הסתכלתי בחוסר-אונים על הדולה והמיילדת ושאלתי אותן אם משהו לא בסדר אתי או עם העובר ומה הרופא רוצה ממני.

המיילדת אמרה שאין מה לעשות כי הוא הרופא האחראי והוא מחליט ואם אסרב לפרוצדורה, בית החולים מסיר ממני ומהתינוק אחריות. הסתכלתי על יקיר והבנתי שהפור נפל.

בין לבין, התנועה בחדר-הלידה הייתה בלתי-פוסקת - רופאות או רופאים, מנקות או מנקים, מתמחות או מתמחים... ממש כמו בספר (עמעמי את האור, צמצמי הפרעות, היי מרוכזת בתהליך, אפשרי למוח לפעול אינסטינקטיבית ולא שכלית....).

קיבלתי פיטוצין (לוריד) עוד אקדח מעשן מהמערכה הראשונה. (לפתע החלו לבוא צירים במהירות מסחררת, ללא הפסקה ביניהם שתאפשר לי להתאושש. הקצב התיש אותי וכבר לא היה לי כוח לנוע. המיילדת התקשתה בבדיקת המוניטור, החליפה כמה מלים עם הדולה ואמרה לי שאני חייבת להוציא אותו עכשיו. אז הוצאתי אותו. בשעה רבע לעשר נולד הרציון. 2.895 ק"ג, ציון 9 במבחן אפגר. מקסים. בלי תפרים, בלי קרעים. הקלה עצומה. הרגשתי מעולה. אבל השיליה לא יצאה בשלמותה. אותו רופא (זוכרים) נכנס לחדר, ושוב הסביר - צריך להוציא את מה שנותר מהשיליה. באוי נוסף לה מנה אפידורל. אה - היא לא לקחה אפידורל. טוב, אין זמן עכשיו לחכות שחומר-הרדמה יפעל, צוואר

הרחם מתחיל להתכווץ. טוב, אז נעלה אותך לחדר-ניתוח, נרדים אותך, זו פרוצדורה פשוטה. השתגעת? עברתי את כל זה כדי שתרדו אותי עכשיו? ותפרידו אותי מהתינוק שלי שרק עכשיו נולד? אין אופציה אחרת? אני יכול להיכנס כאן ועכשיו, אבל זה יכאב מאד. תעשה מה שאתה צריך לעשות, אני אהיה בסדר. וכך היה. שתי דקות, צרחות אימה, תמה ונשלמה לידה ראשונה.

כשהרופא יצא מהחדר, ניגשה אליי הדולה ואמרה לי היתה האטה בדופק העובר והמצב נעשה מסוכן. המיילדת היתה אמורה לעדכן את הרופא אבל היא הצילה אותי מניתוח חירום קיסרי, מה שהיה קורה אם לא הייתי מצליחה להוציא אותו בהנחייתה. כמה שעות אחר כך, בחדרי הקטן ובבית מלא במחלקת יולדות, נשכח ולא נשכח. נשבעת שלא עוד.

פרק ב' - לידתו של גדעון

בהריון השני כבר לא לקחתי סיכונים... עוד קצת מחקר באינטרנט וגיליתי את המרכז ללידה טבעית בתל השומר. שיחת טלפון, הרשמה, פגישת היכרות ועוד פגישה מורחבת עם צוות המיילדות והורים אחרים. המטרה - ללדת בלי רופאים. להסתמך על נסיון המיילדות ועל גופי. שנתיים אחר והטראומה עולה וצפה, כאילו רק אתמול חיללו כך את גופי וסיכנו כך את גופי ואת העובר שלי.

אז תאריך הלידה המשוער הגיע, ושוב בוששו הצירים לבוא. בוקר למחרת, הד צירים קל. ושוב פעילות אקסטרים, הפעם צעידה ממושכת ברחובות תל אביב, מספרה, ארוחת צהריים עם חברות, קצת ים, קצת סידורים וצירים מתגברים. שבע וחצי בערב, טלפון למיון יולדות. סיגל אתי בטלפון, שואלת שאלות. אני עונה. היא מתרשמת שרמת הכאב שלי סבירה ושאתחיל להתארגן ליציאה למרכז הלידה. רבע לשמונה, ירדת מים. יקיר מטיס אותי לבית-החולים. אני מתפתלת במושב האחורי. את מאה המטרים מהרכב לקבלה אני בקושי עוברת. סיגל מכניסה אותי מיד לאחד החדרים ומיילדת אותי על כסא לידה תוך עשר דקות. עשר בלילה, גדעון נולד. 3.160 קילוגרם. ציון 10 באפגר. אין תפרים, אין קרעים. הכל טוב. עוברים לחדר-הלידה. איריס מתחילה משמרת. היא מכינה לנו תה וטוסט. רגוע, נעים. שוכבים על המיטה, נהנים מתינוק חדש. קצת יונק, קצת ישן. מרגישה מעולה. רופאה נכנסת, בודקת אותו. הכל בנחת. כניסה רכה לחיים מחוץ לרחם. אמא של תיה סרגה גם לו כובע יפהפה, קיבלנו מתנה.

עברו שש שעות. מעבר חד למחלקת יולדות. בשיבא אין עדיין ביות מלא. נכנסת לחדר אחד עם חמש יולדות נוספות! חמש וחצי בבוקר. התינוק אתי. מסביבי טלפונים ניידים מצלצלים, המנקה קוראת לבוא לאכול ארוחת בוקר, האחות קוראת להביא את התינוקות לבדיקת רופא. שיחכו בתינוקיה ארבע שעות. מה זה משנה? ככה זה. תנועה בלתי-פוסקת בחדר.

רעש, בלגן. לאחיות אין סבלנות לתינוק שלי. לי אין סבלנות להן. אל תגעו בו. אני אומרת ליקיר - בוא נברח מפה. משתחררים אחרי ארבע וחצי שעות. טעות, בדיעבד. הוא קצת צהוב ואנו נוסעים יומיים הלך חזור כל כמה שעות לעשות בדיקת בילירובין. סיוט. גם על החלק הזה, נשבעת שלא עוד.

פרק ג' - לידתו של ינאי

הריון שלישי, אני כבר מנוסה. שבוע שלושים ו... שוב נרשמת ללידה טבעית. מגיעה למפגש הורים, כל הרגשות צפים מחדש, השליליים מלידה ראשונה, החיוביים מלידה שניה, גם אם התרחשה במיון תוך עשר דקות. איריס שואלת אותי, אז למה באת ללדת שוב? לא הספקת ליהנות בכלל מהסוויטה... ואני אומרת, שהיה שווה בגלל שאני סומכת עליכן, ובגלל השש שעות שאחרי. של השקט הזה, והמעבר המרוכך לעולם שבחוץ. רואה סביבי הורים בסיבוב ראשון, מתרגשים, חוששים, מתלבטים, בין אורח-חיים רצוי לבין מה שלימדו אותנו כל החיים - שרופאים יודעים הכי טוב. שיוולדת היא סוג של חולה ולכן צריך ללדת בבית-חולים. שלידה זה דבר מסוכן.

ועוד שיחה עם ציפי. תיאום ציפיות, מחשבות, היכרות. עוד פרצוף מוכר, עוד מלים מעודדות. נתראה.

לתאריך הלידה המשוער לא הגעתי הפעם. כמה ימים לפני כבר עשיתי פעילות אקסטרים (בכל זאת, שני בנים בבית...). שלוש בבוקר מרגישה ציר ראשון. כבר לא יכולה לחזור לישון. שבע בבוקר, ילדים הולכים לגן. אומרת ליקיר, היום יולדים. אוכלת ארוחת בוקר טובה עם חברה טובה. לוקחת את הרכב ויורדת לתל אביב. מסתובבת קצת, ככה לעזור לו להתבסס באגן. אחת בצהריים, טלפון לחדר-לידה. תיה עונה. תבואי כשיש צירים סדירים של חמש דקות ומטה במשך שעה לפחות.

הנקה ראשונה אחרי לידה

שתיים בצהריים, נפגשים בבית החולים. הילדים עוברים למשמרת סבא וסבתא. יקיר ואני נכנסים למיון, הפעם באנו בזמן. איריס מקבלת אותנו. מוניטור כשורה, פתיחה של שישה סנטימטר. הפעם ננצל את כל האמצעים של סוויטת הלידה... פנטזיית המים לא מתממשת. לא כיף לי באמבטיה, פסיבי מדי. תינוקי קצת גבוה ועוד אין ירידת מים, למרות שהצירים מתרגשים. ציפי מחליפה את איריס. מסבירה לי איך לנוע באופן שיעודד את הירידה שלו. אני 'נקשרת' לחבל ונעה עימו עד פתיחה מלאה. המים עוד לא ירדו. אני סובלת כבר. ציפי שולחת אותי לשירותים. מתיישבת וספלאש - המים ירדו. תודה ציפי. עוברת לכסא לידה, נוח לי בו. ציפי מנחה אותי בכמה מלים והראש בחוץ, כתפיים, וגוף. ארבע אחר הצהריים. 3.550 ק"ג יפהפיים. השיליה מאתגרת אותנו אבל יוצאת. אין תפרים, אין קרעים. מרגישה מעולה. הוא טועם קצת ומתחיל להתבונן סביב, סקרן ועירני. ציפי מכינה לנו תה, קצת מוזיקה ברקע, ככה נעים. משוחחים בשקט, מחייכים. נחים. עברו שש שעות. נרשמנו מראש לבית מלא. רופאת הילדים מגיעה. שומעת אוושה. הוא צריך לעלות לתינוקיה להשגחה. הביות המלא יצטרך לחכות.

יוצאים מהסוויטה, עשר בלילה. ציפי מצלמת אותנו - יקיר, ינאי ואני. "ככה צריכים להיראות אחרי לידה. את רוצה כסא גלגלים?" מה פתאום, לא צריך. צועדים למחלקת יולדות. ציפי עשתה כל שיכלה כדי לשמור לי על המקום בבית, מלווה אותנו לתינוקיה, משוחחת עם האחיות, נותנת להן פרומו - הם באו ממרכז לידה... מסיימת משמרת, נתראה מחר.

את השעות הבאות עוברים על כסא בתינוקיה. בית מלא זה בית מלא. לא נפרדים מהתינוק, אמא או אבא. בין כה, להיכנס

יוצאים מהסוויטה בדרכנו למחלקת יולדות

למחלקת יולדות זה די מדכא. רובן אכן חולות. פצועות, כואבות, מטושטשות, מדוכדכות, מיואשות (בייחוד בנות ה-17 אחרי לידה ראשונה או בנות הארבעים ו... אחרי לידה שמינית... (סובלות. רובן עברו פרוצדורות פולשניות, קיסרי, ואקום, מלקחיים, זירוויס, תפרים. אני מזדהה ולא מזדהה ושמחה בחלקי, מאוששת ונהנית עוד מהאנדורפינים. מלבדי, יש עוד אמא מבסוטית אחת בכל המחלקה. שומעים את זה בקולה, שיחת טלפון אחת אחר השניה. מתלהבת, מספרת כל פרט מהלידה. אני שואלת אותה למרות שברור לי מי היא - היא ילדה בחדר לידי במרכז לידה...

אחר חצות, התינוק קיבל תעודת שחרור מהרופאה. אפשר לעבור לבית מלא. או שלא. האחיות במחלקה עסוקות, כך במילותיהן, ביולדות שזקוקות לטיפול - בקטטרים, דימומים, ומשככי כאבים. אני ותינוקי, הבריאים, צריכים לחכות. שלוש בבוקר, נכנסים סוף סוף לחדר שלנו. במחלקה הדנדשה של בית מלא בשיבא חדרים ריקים. רק חמש נשים ביקשו לשהות שם. בית החולים מערים פרוצדורות לבטח/הבטיח עצמו מהמשוגעות הללו - לא לגעת במזגן בלי אישור האחיות. למלא טבלאות מפורטות של האכלה ויציאות והחלפות. לא משתגעות על זה שאני מאכילה אותו במיטה. לא משתגעות על זה שהוא אתי במיטה. מבקשות שלא אשא אותו בידיים שלי אלא רק באינקובטור...

הן מקסימות אבל. מתייחסות למרכז לידה טבעית, למיילדות שלו וליולדות שלו כאל 'סיירת היולדות'. בחיי, נותנות כבוד. מדברות יפה, בנועם. הכל בא אליי. לחדר הפרטי. רופאים, פרוצדורות, ביורוקרטיה. ממש טיפול VIP. ציפי באה בבוקר לבקר, לראות את ינאי. כיף. ובכל זאת, יום אחד שם מספיק ויותר. טופס טיולים. צריך לעבור אצל רופאת נשים. צעירה, בטח גמרה התמחות. עוד אין לה ילדים. רואים. היא בודקת אותי ושואלת איך היתה הלידה. מספרת לה שילדתי במרכז לידה טבעית. שואלת אותי אם אני ילדת טבע כזו, אורגנית... אומרת לה - מה הקשר? זו הדרך הנכונה ללדת. היא ספק מהנהנת ספק מבטלת ספק ממלמלת לעצמה על האמהות הפסיכיות הללו. כמה עוד יש לה ללמוד.

סיכום ביניים

שלושה בנים, שלוש לידות ואיזה מזל שהקמתן את המרכז ללידה טבעית. במקביל אליי, ילדו ארבע חברות שלי - כולן בניתוח קיסרי, אחרי לידה שהתעכבה וזירו שהסתבך! כמה הייתי קרובה לזה בלידה הראשונה שלי. בסטטיסטיקה הפרטית של חברותיי, הרוב המוחץ ילדו בניתוח קיסרי. הלידה היתה עבורן חוויה טראומטית. ההתאוששות ארוכה ומתישה. בנות חכמות, מוכשרות, עצמאיות, אסרטיביות, שמאבדות את צלם אנושיותן בלידה. ואני, זכיתי ללמוד על עצמי עוד קצת, אתכן, בעזרתכן, דרך העיניים שלכן, והמשוב שלכן בהחלפת החוויות שאחרי

עפרה.